

Antiseptik

Ömer Seyfettin

Antiseptik — Ömer Seyfettin

Ömer Seyfettin 1920 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:

<https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Antiseptik&oldid=158652> (revizyon 158652). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Minimini, güzel, şeytan Bedia'yı ailesi büyük bir adama vermek istiyordu. Halbuki o iki senedir, tıbbiye talebesinden olan kuzeni Namık'la işi pişirmişti. Kendini almayı arzu eden bu büyük adam tek gözlüklü, şık bir büyükelçiydi. "Kırkında var, yok..." diyorlardı. Bedia daha on yedisine girmemişti. Annesinin, babasının, hanımninesinin ısrarlarına biraz karşı geldi. Ağladı, sızladı, amma sonunda mağlup oldu.

— Ben koca herifi ne yapayım? Elli sene Avrupa'da balolarda sürtmüş! dedikçe,

— Haltetmişsin! Otuz sekiz yaşında! Koca dediğin böyle olur. Fenerbahçe kulübünde top oynayan oğlanlara mı varacaksın?

Cevabını alıyordu.

Nişan günü köşke bütün aile efradı çağrılacaktı. Fakat bir gün evvel kuzen geldi. Bedia ile yalnız kaldılar. Evvela dargın dargın bakiştılar. Sonra Namık,

— Yazık sana Bedia! Dedi. Büyükbaban yerinde bir adama varıyorsun.

— Amma mübalağa ha...

— Mübalağa değil! Bir asır yaşında, boyalı bir ihtiyar işte!

— Ne yapayım! Annemin, babamın büyüklük merakı var. Damatları büyükelçi olacak! Hem annem, kırk yaşında bile olmadığına yemin ediyor.

— Allah belasını versin! Bir asır yaşında diyorum. Senin miden nasıl alıyor.

— Ben o kadar ihtiyar görmüyorum. Abanoz gibi siyah düzgün bıyıklar! Tepesi çıplak ama bu da zekaya delalet eder.

Namık güldü,

— Anlaşıldı, dedi, sen abanoz bıyıklara vurulmuşsun! Bu bıyıklar abanoz olmayıp fildişi gibi beyaz olsa yine varır mıydın?

— Varmazdım. Hatta beyaz bıyıklı değil, kır bıyıklı olsa bile varmazdım.

Namık biraz düşündü. Büyükelçi karısı olmak, yabancı başkentlerden saygı, medeniyet görmek hulyasıyla şimdiden kabına sığmayan Bedia fıkırdayıp duruyordu. Namık dedi ki:

— Bende tılsımlı bir su var; onunla nişanlının bıyıklarını yıkatabilirsen, bir asır yaşında olduğunu sana söyleyecek. O vakit de varacak mısın?

— Gevezeliği bırak. Nasıl su o?

— Bir antiseptik...

— Nasıl yıkatayım?

— Gayet kolay! Yarın daha nişan merasimi yapılmazdan evvel onunla yalnız kal.

Bedia bir kahkaha attı:

— Ey?

— Herifi azdır. Seni öpmeye kalkışsın.

— Sonra?

— De ki: "Ben meraklıyım. Evvela dudaklarınızı şu antiseptikle yıkayınız. Sonra istediğiniz kadar müstakbel eşinizi öpünüz."

— Aman, şu antiseptiği getir, dedi, ona ilk defa tam bir Fransız kadını gibi çok eksantrik gözükme isterim!

Nişan olacağı gün köşke bütün davetliler gelmişti. Namık, Bedia'ya zarif bir şişe verdi. "İşte antiseptik! Haydi gayret!" dedi. Bedia, bu cesaretlendirmeden şuh bir heyecan duydu. Eksantrik görünmek en birinci düşüncesi idi. Ne yaptı yaptı, sefirle salonun yanındaki küçük odada yalnız kaldı. Zavallı diplomatın elini tuttu. Saçlarını okşadı. Dizine süründü. Aştan, maştan bahsetti. Zavallıyı iyice azdırdı. Diplomat, gül yağına kondurmak için abanoz bıyıklarını uzatırken,

— Rica ederim, dedi, uslu durunuz.

— Ah...

— Ben meraklıyım. Dudaklarınızı yıkayınız. İstedığınız kadar öpünüz. Ben artık sizin değil miyim?

—

Cevap beklemeden koştu. Dışarı çıktı. Namık'ın verdiği şişeyi getirdi.

— Şurada, pencerenin önünde, dedi.

İştahı kabarmış olan diplomat, bu şuh emre hemen itaat etti. Bedia'nın eline döktüğü su ile güle güle ağzını, bıyıklarını yıkadı. Sonra cebinden çıkardığı ipek mendille kuruladı. Bedia birdenbire,

— A!... diye haykırdı.

— Ne var ruhum?

— Hiç!

Öpmek için yaklaştı. Bedia, sinir darbesine uğramış gibi katılcasına gülüyordu. Kahkahalarının çirkinliği içinde, minimini parmağıyla,

— Buradan, buradan, diye parlak alnını gösterdi.

Diplomat, bu pembe alnı koklayarak öptü. Bedia, azıcık sükûnet bulunca,

— Siz benim pederimsiniz, dedi.

— Ne demek sevgilim!

Şu aynaya bakınız. Hayaliniz size cevap verecek.... Avrupa'da kadınların eksantrikliğine çok alışkın olan diplomat hiç şaşırmadı. Döndü aynaya baktı. Kendini tanıyamadı. Abanoz bıyıkları fildişi gibi bembeyaz olmuştu. Sarardı, morardı, sonra hâlâ pencerenin yanında gülen Bedia'ya feci bir nazarla baktı:

— Hain! Dedi.

Burnu kanıyormuş gibi mendilini ağzına tutarak salonun ortasından hızla geçti. Portmantodan fesini kaptı. Tek gözlüğünü düşürdü. Bastonunu alamadı. Kendini bahçeye attı. Deli gibi köşkten uzaklaştı.

Müstakbel damatlarının böyle, nişandan evvel, birdenbire kaçışına hiçbir mana veremeyen aile halkı pencerenin dibinde gülen Bedia'nın başına toplandılar.

— Ne yaptın, ne oldu?

Diyorlardı. Bedia,

— Hiçbir şey yapmadım. Şu şişedeki su kaçırdı. Benim kabahatim yok...

Cevabını verdi. Annesi hiddetinden titriyordu.

— O su ne? Çılgın!

Bu sefer Namık cevap verdi:

— Yengeciğim, hiç beyazı olmayan güzel, kumral saçlarınıza siz de biraz sürünüz. Ne olduğunu anlarsınız, dedi...